

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 304: Nhân Cai Quả Hải, Quả Triệt Nhân Nguyên, Như Thị Như Thị

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 024)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Nhân cai quả hải, quả triệt nhân nguyên, như thị như thị.】

Nhân quả là định luật của thế gian và xuất thế gian. Nhân thiện quyết định có quả thiện, nhân ác quyết định có ác báo, nhân quả báo ứng tơ hào không sai chạy. Cái “Nhân” để làm Phật, làm Bồ-tát, chính là “Vô trụ” (không trụ chấp vào đâu). Nếu có thể đối với hai bên Không và Hữu đều không trụ, thì có thể thành Bồ-tát, thành Phật, đây là nói từ Nhân đến Quả. Sau khi đã thành Phật, thành Bồ-tát rồi, vẫn là hai bên đều không trụ, đây là “Quả triệt nhân nguyên” (Quả thấu suốt đến tận nguồn của Nhân).

Từ chỗ này, chúng ta lại thấu hiểu thêm một việc, đó chính là điều trong Phật pháp thường nói: Phật pháp là pháp Bất nhị. Từ đây quý vị có thể thấy được, Nhân và Quả là một, chẳng phải là hai. Trong Nhân có Quả, trong Quả có Nhân, Nhân - Quả là một pháp, không phải là hai pháp. Nếu xem Nhân - Quả là hai pháp, thì quý vị đã nhìn sai rồi, cho nên Phật pháp là pháp Bất nhị. Đây chính là: “*Nhân cai quả hải, quả triệt nhân nguyên*” (Nhân bao hàm biển Quả, Quả thấu suốt nguồn Nhân), tám chữ này nói rõ Nhân - Quả là một pháp. Đoạn lớn thứ nhất là “Sanh Tín” (Sanh khởi lòng tin), chúng tôi xin báo cáo đến đây.

Lại xem tiếp đoạn lớn thứ hai ở dưới. Đề mục của đoạn lớn thứ hai là: “**Thuy Suyễn Vô Trụ Dĩ Khai Giải**” (Suy rộng, diễn giải nghĩa Vô trụ để khai mở sự hiểu biết). “Thuy” (推) là suy rộng ra, “Suyễn” (闡) là thuyết minh, giải thích. Chúng ta triển khai nghĩa này để giải thích tường tận, giúp cho mọi người khai ngộ. “Tín” là thật sự tin tưởng, lấy điều này làm chân thật, tin tưởng thật sự; sau khi tin rồi thì cần phải lý giải. Do đó có thể biết, chữ “Tín” mà trong Phật pháp nói, so với chữ “Tín” trong các tôn giáo khác là không giống nhau.

Các tôn giáo thông thường bảo quý vị phải quyết định tin vào Thượng đế (Thần), chỗ nào không hiểu cũng không được hỏi, Thượng đế đã phán như vậy thì còn lời gì để nói nữa? Phật pháp thì không như vậy, Phật pháp có thể “*đập bể nồi đất hỏi cho đến cùng*” (truy cứu tận gốc rễ), Phật sẽ không trách quý vị. Phật pháp là cho phép quý vị gạn hỏi, nhất định phải khiến cho quý vị đối với những đạo lý này, sự thật chân tướng này, thấy đều được thấu suốt rõ ràng, như vậy mới được. Hễ còn mảy may nghi hoặc thì sẽ biến thành chướng ngại trên đường tu chứng của quý vị, cho nên chữ “Giải” (Hiểu) là quá đời quan trọng.

Chúng ta phải biết rõ, Đức Thế Tôn năm xưa còn tại thế giảng kinh thuyết pháp suốt 49 năm, nếu xét trong bốn chữ “Tín - Giải - Hành - Chứng”, thì 49 năm giảng kinh thuyết pháp đó nằm ở chữ nào? Toàn bộ đều nằm ở chữ “Giải”. Như vậy mới biết “Giải” là quan trọng. Sau khi Tin rồi, thì cần phải thấu hiểu, cần phải minh bạch, cho nên cái Tín của Phật giáo không phải là mê tín. Phật pháp chúng ta nói đến “Chánh tín”, thế nào gọi là Chánh tín? Đạo lý đã hiểu rồi, chân tướng đã minh bạch rồi; có thể thấy cái “Tín” này là có điều kiện, chứ không phải là vô điều kiện. Quý vị giảng rất có đạo lý, xác thực là chân tướng sự thật, tôi có thể tin được, đây là có điều kiện.

Chánh tín vẫn chưa phải là Chân tín (tin thật sự). Nghĩ thấy có lý, nhưng đạo lý này là do Ngài chứng đắc, chứ tôi chưa chứng đắc. Chân tướng sự thật là do Ngài thọ dụng được, chứ tôi chưa thọ dụng được. Phải đợi đến lúc chính mình đích thân chứng đắc, đích thân đạt được thọ dụng, thì cái “Tín” đó mới gọi là tin thật sự. Có thể thấy chữ “Tín” trong Phật pháp chia thành rất nhiều đẳng cấp.

Đoạn khoa đề lớn phía trước nói về “Thực tín”, tiêu chuẩn của Thực tín là phải “Y giáo phụng hành”. Đoạn này chỉ e rằng quý vị vẫn chưa thể thật sự phát tâm đi làm, cho nên mới không ngại phiền phức, lại giải thích tỉ mỉ thêm lần nữa. Mục đích là hy vọng quý vị thật sự tin tưởng, thật sự có thể y theo đó mà làm. Ngay phần mở đầu kinh văn, Đức Thế Tôn đưa ra hàng Tiểu thừa, Tứ quả Tiểu thừa, để làm một tấm gương, làm một ví dụ [cho chúng ta thấy].